

РЕШЕНИЕ

№ 1310

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11274** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“ АД, чрез юриконсулт А. Р., срещу Решение № 4560 от 12.10.2023 г., постановено по НАХД № 9088/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 104-ви състав. Наведени са доводи за неправилност на решението, поради постановяване му в нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. В касационната жалба са изложени доводи за допуснато съществено нарушение на процесуални правила- касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Твърди се, че е налице ограничаване на процесуалните права на страната, претендира, че решението е постановено при липса на мотиви. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез юриконсулт Р. поддържа жалбата, моли съда да отмени решението на СРС и потвърденото с него наказателно

постановление. Претендира разноси.

Ответникът – заместник – председателят на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт С. Л., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно по съображения, изложени в депозираните в о.с.з. писмени бележки. Претендира се присъждаше на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, VII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Административен съд София-град, VII касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление №Р-10-120/05.06.2023 г. на заместник- председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗК „ЛЕВ ИНС” АД е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2, вр. § 1, т. 51 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Кодекса за застраховането /КЗ/ за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 20.02.2023 г. в КФН постъпила жалба от Е. С. с оплакване за забавено произнасяне по предявена претенция.

По повод на жалбата от „ЗК ЛЕВ ИНС” АД са изискани обяснения по случая и заверени преписи от всички документи по претенцията.

След проверка на документите било установено, че на 20.01.2023 г. пред „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по договор за имуществена застраховка „Каско“ по застрахователна полица №93002210015196.

На 20.01.2023 г., датата на завеждане на претенцията, пред застрахователя са представени всички писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ, и на същата дата е извършен оглед на увредения автомобил.

След 20.01.2023 г. от увреденото лице не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 от Кодекса за застраховането (КЗ), както и документи, изискуеми по силата на нормативен акт.

На 23.02.2023 г. на Е.С. е изплатено обезщетение в размер на 268,22 лв. по банкова сметка.

Св.С. съставила АУАН № Р-06-100/07.04.2023г.

Въз основа на съставения АУАН заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, е издал процесното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка е установена от показанията на св.С. и от писмените доказателства по делото. По делото страните не са посочили други относими към предмета на делото доказателства.

В резултат от установената фактическа обстановка се налага извода, че актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че от 20.01.2023 г. за „Лев инс“ АД е възникнало задължението по чл.108, ал.1 КЗ да се произнесе в срок 15 работни дни, т.е. не по-късно от 10.02.2023 г., по предявената щета по един от начините, алтернативно посочени в т.1 и т.2 от същата разпоредба – да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането.

За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно - чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, вр. чл. 218, ал. 2 АПК. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на

събраните по делото доказателствени материали.

Установено по делото, че касаторът не е изпълнил законовото си задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ да се произнесе в срок до 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 – в конкретния случай – до 10.02.2023 г. вкл., като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Това обстоятелство не се оспорва от застрахователното дружество. Нарушението е формално като не се изисква наличие на вина. Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН.

По отношение на изложеното в касационната жалба, настоящата инстанция намира, че действително в АУАН не е описано от фактическа страна нарушение, извършено при условията на повторност, но това обстоятелство не съставлява процесуален пропуск. Данни за повторност не са отразени в АУАН, тъй като сред реквизитите му по чл. 42 ЗАНН няма такива за определяне на вида и размера на наказанието. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, поради което въвеждането ѝ за първи път в НП не представлява съществено процесуално нарушение.

Съгласно § 1, т. 51 ДР на КЗ "Повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено Наказателно постановление №Р-10-739 от 17.09.2021 г., влязло в сила на 29.10.2022 г., с което на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Процесното нарушение е извършено на 10.02.2023 г., т.е. в рамките на предвидения едногодишен срок, поради което безспорно се явява повторно.

Наложено административно наказание, преценено от СРС като наложено към установения в закона минимум, съответства на генералната превенция по чл. 12 ЗАНН. Повторността изключва по презумпция релевираната маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

АУАН № Р-06-100/07.04.2023г. е съставен в рамките на давностните срокове по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Нарушителят се счита за открит, когато в писмен документ, показания на свидетели или лично волеизявление на дееца се съдържат данни, които не порождават съмнение за авторството на деянието. В случая, нарушителят следва да се счита открит от проверяващите органи на датата на получаване на всички изискани от ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД документи във връзка с постъпилата от застрахования жалба, а именно на 20.02.2023г. Считано от тази дата, административно-наказателното производство е образувано в 3-месечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, като е спазен и двугодишният срок, предвиден в същата правна норма. Не е изтекла и четири и половина годишната абсолютна погасителна давност от извършване на нарушението.

По същество на спора, касационният състав на съда, напълно споделя изводите на СРС, НО, 104-ти състав, че оспореното НП № Р-10-120 от 05.06.2023г. е издадено от материално-компетентен административно-наказващ орган и в съответствие с

материалния закон. Застрахователят е осъществил състава на нарушението по чл.108 ал.1 от КЗ, което е формално и осъществено чрез бездействие - със самото непроизнасяне в определения от законодателя срок. При анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал Застрахователна компания „ЛЕВ ИНС“ АД е реализирало състава на процесното нарушение, което е санкционирано в рамките на законовия размер – 2 000.00 /две хиляди/ лева на имуществената санкция за юридическо лице при условията на повторност по чл.644 ал.2 във вр. ал.1 т.2 от КЗ вр. § 1, т.51 от ДР на КЗ.

Срокът за произнасяне на застрахователя по предявената претенция е уреден императивно, и от гледна точка на основанието и правните си последици тече независимо от настъпването на други юридически факти или поведението на други правни субекти. В случая претенцията за обезщетяване е депозирана на 20.01.2023г., когато са представени и всички изискуеми документи, от който момент започва да тече срокът по чл.108 ал.1 от КЗ, като обосновано административнонаказващият орган е определил датата на извършване на нарушението 10.02.2023г., когато са изтекли 15 работни дни. Елемент от фактическия състав на нарушението е неспазването на 15 дневния срок, броен с работни дни, считано от деня, следващ завеждането на щетата. Достатъчно е застрахователното дружество да прояви бездействие - да не се произнесе или да се произнесе извън този срок, за да му бъде ангажирана административно-наказателна отговорност по чл.644 ал.2 във вр. ал.1 т.2 от КЗ.

Извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс /НК/ касае само посочените в чл. 11 от ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 от НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). Затова санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл.108 ал.1 КЗ следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – непроизнасяне в срока по чл.108 ал.1 КЗ. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи дейността на застрахователите, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените

отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността на застрахователните отношения съобразно легалните цели и определението на застраховането по чл.2 и чл.3 от КЗ.

Следва да се отбележи, че с НП №Р-10-739 от 17.09.2021 г., влязло в сила на 29.10.2022 г., касаторът е наказан за нарушение от този вид, което завишава обществената опасност на деянието. В тази връзка наказание е наложено в условията на повторност. Наред с това жалбоподателят е юридическо лице-търговец (чл. 63 и чл. 64 от Търговския закон), т.е. субект, които по занятие извършва търговска дейност (чл. 1, ал. 1 от ТЗ). Същият като професионалист следва да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и в частност КЗ, и стриктно да я спазва, което същият не е направил.

При разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение съставът на първоинстанционния съд не е допуснал никакви, а още по-малко съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по см. на чл. 348 ал.1 т.2 във вр.ал.3 НПК във вр.чл.63 ЗАНН да съставляват основания за касиране на решението от 12.10.2023г. В хода на съдебното следствие са били изяснени в пълнота спорните факти и обстоятелства и е разкрита обективната истина по см. на чл.13 НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното Решение № 4560 от 12.10.2023г. на СРС, НО, 104-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичката и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4560 от 12.10.2023г., постановено по НАХД № 9088/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователна компания „ЛЕВ ИНС” АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисията за финансов надзор разноски по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.